

Overweging zondag 25 oktober. Lezingen Exodus 22, 20-26 en Mattheus 22, 34-40

Beste zusters en broeders,

De woorden die we zojuist hoorden vormen het sluitstuk van de strikvragen die de Farizeeën, Herodianen en Sadduceeën aan Jezus stellen met de bedoeling om Jezus op de proef te stellen en zo in hun val te lokken.

Vorige week ging het over de vraag of het toegestaan is om de keizer belasting te betalen. En nu hoorden we de vraag van een wetsgeleerde: 'Meester, wat is het grootste gebod in de wet?'

Jezus antwoordde: 'Gij zult de Heer uw God liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dit is het grootste en eerste gebod. Het tweede is daaraan gelijk: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt heel de Wet en de Profeten.'

Ieder van ons kan dit antwoord van Jezus dromen. We kunnen zeggen dat aan deze twee geboden heel ons geloof hangt, heel onze christelijke identiteit en dat deze twee geboden het fundament vormen van de kerk.

Wat nu te zeggen over deze woorden van Jezus? Woorden die alles omvatten?

Mijn eerste poging tot een overweging werd door mijn zuster en broeder naar de prullenmand verwezen. Ze zeiden het wat aardiger hoor, maar het kwam er wel op neer. Dus begon ik opnieuw.

Mijn gedachten gingen als eerste naar Jezus. Naar zijn woorden, naar zijn leven. Hoe Hij voor zijn leerlingen, en dus ook voor ons, deze twee geboden in praktijk bracht. Hoe Hij tegen alle verdrukking in zijn liefde voor God en voor zijn naaste, met heel zijn leven tot uitdrukking bracht. Immers Hij was en is zélf de vervulling van de wet zoals Hij heeft gezegd. De navolging van Christus die wij allen op eigen wijze proberen handen en voeten te geven, is daarmee voor ieder van ons, voor heel de Christenheid een proberen om deze twee geboden te leven. Hoe hebben mensen dat gedaan? Hoe doen mensen dat nu? Hoe doe ik het?

In onze kerk zijn er vele heilige mensen die ons tot voorbeeld zijn. Mensen die op hun wijze Jezus hebben nagevolgd, zó dat ze op Jezus gelijken in hun liefde voor God en in hun liefde voor hun naasten. Ze laten ook zien hoe Gods liefde voor elk mens, via hen zichtbaar en

ervaarbaar wordt. Tot de dag van vandaag, ook al zijn ze allang gestorven.

Ik denk aan al die mensen die in de meest ellendige omstandigheden van oorlog, gevangenschap, marteling, verdrijving, ziekte en noem maar op, zachtmoedig zijn, hun medemensen in die omstandigheden troosten, bijstaan, liefde betuigen door hun aandacht. En ik denk aan de schare van hulpverleners die met gevaar voor eigen leven gewonde, dakloze bange en hongerende mensen bijstaan met hun aanwezigheid. Aan al die mensen die met hun leven getuigen dat de vlam van goddelijke liefde, de brandstof is die hen drijft en gaande houdt.

Ik denk aan onze bisschop Gerard de Korte en andere vertegenwoordigers van kerken die ons oproepen om mensen onderdak te geven, om barmhartig te zijn zoals God, om de woorden van de eerste lezing om te zetten in handelen, om de woorden van Jezus te horen en te doen opdat gezegd kan worden: *Ik had honger en jullie gaven mij te eten, ik had dorst en jullie gaven mij te drinken. Ik was een vreemdeling, en jullie namen mij op, ik was naakt, en jullie kleedden mij. Ik was ziek en jullie bezochten mij, ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe (Mat 25, 35,36).*

Ik denk ook aan die oude vrouw die bijna onopgemerkt voor warme kleding zorgde voor de daklozen die ze op haar dagelijkse wandeling door de stad tegenkwam. Ze kende hun noden en probeerde verlichting te brengen. Wat ze vooral bracht was haar opmerkzaamheid, haar liefde. Ze kreeg een warme blik terug, een glimlach...Zij staat voor al die mensen in steden en dorpen en in onze parochie die ongezien het goede doen voor mensen.

En zo zag ik in mijn gedachten de vele uitingen van liefde en de grote verscheidenheid van deze uitingen. Ik noem nog enkele.
Zoals het gebed waarin een mens God ontmoet, luistert, zich voor God openstelt;
de trouw van mensen aan hun liefde voor God;
de trouw van mensen aan hun liefde voor hun partner, voor hun kinderen, voor de brede kring van naasten. Liefde die regelmatig op de proef wordt gesteld,
liefde die niet altijd gezien of ontvangen wordt.
Liefde die toch blijft liefhebben, gevoed door Gods liefde en trouw.

En ik? Heb ik God lief met heel mijn wezen, is mijn leven Hem toegewijd? Zoek ik in alles God? Heb ik mijn naaste lief als mijzelf?

Het zijn gewetensvragen. En ik kan niet anders dan hier een openbare schuldbelijdenis afleggen. Ik kom niet verder dan proberen. En mijn proberen is verre van volkomen. De verleiding om toch twee heren te dienen is groot. Te vertrouwen op God en op God alleen, vind ik een waagstuk. Een wagen dat ik toch aanga. In tijden van beproeving en twijfel klamp ik mij vast aan Gods trouw, aan mijn eens gegeven Ja. Mijn Ja aan God, mijn Ja aan mijn geliefde, mijn Ja aan mijn kinderen en familie, mijn Ja aan de Karmel. Trouw aan mijn Ja om te blijven proberen God met heel mijn leven lief te hebben en mijn naaste als mijzelf in het geloof dat God mij en alle mensen liefheeft. Dit proberen met vallen en opstaan, leert mij God kennen, leert mij mezelf kennen, leert mij liefhebben, leert mij liefde te zien.

Dit leren zien van al die ontelbaar vele vormen van liefhebben, verlicht mijn- en ik denk ieders- leven. Dit leren zien maakt mij gevoelig voor de ongekende kracht van liefde. Een kracht die alles verduurt, die alles mogelijk maakt, die nooit zal vergaan. (I Kor. 13, 8).

Daarom: heb de liefde lief! En geniet er van Samen met God. Want dat is de bedoeling en bestemming van uw en mijn leven! Van elk mens waar ook ter wereld.

Bidden wij dat wij Gods woord blijven horen en doen op de plaats waar wij leven, met de mogelijkheden die ons zijn gegeven in het besef dat God ons liefheeft, naar ons zoekt als we van zijn weg afdwalen en als we ons tot Hem bekeren en Hem liefhebben, Hij met ons feest viert. Alleen God leert ons hoe te leven in, uit en door liefde!

Amen.

Greetje Feenstra